

01 Copilăria, tinerețea, chemarea

01 Copilăria, tinerețea, chemarea

Credința părinților

Amram și lochebed, părinții lui Moise, erau din seminția lui Levi, din familia chehatiților (Exod 6.1820). Această familie avea să primească o funcție foarte importantă în Cortul Întîlnirii.

Biblia menționează trei copii ai lui Amram: Maria, care va fi avut la nașterea lui Moise 10-13 ani, Aaron, cu trei ani mai în vîrstă (Exod 7.7) și Moise.

Cu puțin timp înainte de nașterea lui Moise a apărut edictul lui Faraon, potrivit căruia israeliții trebuiau să arunce în Nil pe orice copil de parte bărbătească. Cît de încercată trebuie să fi fost lochebed în cursul acelor cîteva luni de așteptare încordată! Va aduce ea pe lume un băiețel, care va trebui să piară, sau o fetiță, care va putea supraviețui? Dar iată că timpul s-a scurs și copilul s-a născut. Era un băiețuș deosebit. Credința părinților a recunoscut în el o. frumusețe aparte: „era fumos înaintea lui Dumnezeu" (Fapte 7.20), iar Evrei 11.23 se subliniază că motivul pentru care părinții l-au ascuns era tocmai frumusețea sa.

Nu era loc în lume pentru cel pe care Dumnezeu l-a însemnat încă de la naștere că-l aparține într-un mod deosebit. Tot astfel, mai târziu. Betleemul nu va avea loc pentru nașterea lui Isus, iar Irod va încerca să-l omoare, după cum Faraon voise să-i prăpădească pe micuțul Moise. Și azi ca și atunci, credința se atașează de Cel disprețuit de lume, căci pentru cei credincioși, El este „cel mai frumos dintre oameni" (Psalmul 45.2).

Timp de trei luni, fără să se teamă de porunca împăratului, părinții fac totul pentru a-și ascunde copilul. Cînd nu mai au ce face, mama pregătește cu grijă un sicriș pe care îl acoperă cu lut și smolă și-l așază printre trestii, în lunca Nilului, sub supravegherea Măriei.

În primii ani ai vieții, copiii credincioșilor se află la adăpost sub ocrotirea caldă a dragostei de mamă, mișcîndu-se sub privirile ei atente și pline de duioșie. Vine apoi clipa cînd ea trebuie să se despartă de odorul ei și să-l introducă într-un cadru nou, unde totul se schimbă: alți tovarăși de joacă, alte lucruri, alte influențe. Intrînd în școală, copilul pășește într-o altă lume; conștientă de toate acestea, o mamă creștină va lua toate măsurile preventive pentru ca cel la a cărui educație a pus o temelie sănătoasă să nu fie expus unor situații care l-ar putea afecta în mod negativ. Făcînduși în continuare, cu răspundere, datoria de mamă, ea își va încredința odrasla în brațele puternice ale lui Dumnezeu.

Ce măreț a fost răsplătită o asemenea atitudine ce răspuns binecuvîntat au primit părinții lui Moise! Mîna Domnului avea să se arate pînă în cele mai mici amănunte. Toate lucrurile au fost puse de acord: alegerea locului și ceasului cînd fiica lui Faraon vine să se scalde, sentimentul de milă care o cuprinde, prezența de spirit a Măriei, bunăvoința prințesei care pune băiețușul în brațele mamei lui pentru primii ani ai vieții sale. În casa părintească, Moise va primi o educație sănătoasă. Cînd se va face mare, va fi dus la palatul regal. Fiica lui Faraon l-a crescut pentru ea (Fapte 7.2). Instruit „în toată înțelepciunea egiptenilor" (Fapte 7.22), tînrul Moise devine puternic în lapte și în cuvinte (Luca 24.19; Fapte 1.1) și ajunge să cunoască plăcerile Egiptului.

O problemă de mare importanță se pune acum pentru acest tînr: care dintre cele două educații va determina decizia lui? Cea primită în casa părintească, de la Amram (despre al cărui Dumnezeu vorbește Exod 3.6) și lochebed, care îi vor fi vorbit despre Domnul și promisiunile Sale față de poporul Israel, sau educația primită la curtea regală, care ar fi putut șterge, după atîția ani, orice urmă din ceea ce auzise Moise deja, părinții lui?

Nu este oare această chestiune de cea mai mare actualitate? Părinții credincioși se străduiesc să-si crească copiii în frica lui Dumnezeu, le pun din pruncie în inimă cuvintele Scripturii. Ca tineri, ei învață, de asemenea, la școlile duminicale, în cadrul adunărilor publice, aud vestindu-se Evanghelia la căsătorii și înmormîntări. Pe de altă parte, influența studiilor, practica profesională, cariera pentru care se pregătesc se fac simțite în mod inevitabil. Toate acestea pot șterge din inima unui tînr ceea ce a dobîndit acasă, dacă îi lipsește o credință personală și vie în Domnul Isus. Iosif este un exemplu foarte grăitor în această privință (2 Regi 12.2; 2 Cronici 24.17-22). „Credința educației se risipește repede cînd factorii de întînere dispar.

Alegerea la 40 de ani

Cînd împlinește 40 de ani, Moise are pe inimi să-și viziteze frații. Iese la ei și le cunoaște viața deosebit de aspră. Desigur că la curte nu auzise de la nimeni că acești evrei disprețuiți erau frații săi și nici ce promisiuni mărețe au fost rostite cu privire la ei (Geneza 15.13). Atunci de unde știa el toate acestea? Învățăturile primite în casa părintească au rămas adînc săpate în inima lui.

Se vede lămurit că ziua deciziei supreme venise. Moise trebuia să fie numit oficial „fiul fiicei lui Faraon". Care va fi atitudinea sa? Refuzul categoric (Evrei 11.24). Biblia nu ne dezvăluie care a fost reacția prințesei, însă ne putem imagina furia ei teribilă, ca să nu mai vorbim de lucrurile la care Moise renunță de bună voie și pentru totdeauna: poziție onorabilă, avantaje materiale, bogății și „plăceri".

Vin momente în viața noastră cînd trebuie să știm a spune un „nu" răspicat și hotărît. În Geneza 39.10 avem un asemenea exemplu fericit la tînrul Iosif. Prin forța îndurării divine și lipit cu tot sufletul de Dumnezeu, acest credincios veritabil nu se sfiește să lupte împotriva ispitei, să fugă de cursa întinsă, s-o rupă cu situația de păcat creată. Chiar dacă noi nu sîntem niciodată chemați să renunțăm, asemenea lui Moise, la atîtea privilegii, vom avea desigur prilejuri cînd să ne lepădăm de anumite avantaje materiale oferite de o lume întinată și cruntă și care ar putea fi piedică pentru comuniunea noastră cu ceilalți copii ai lui Dumnezeu.

Nu este suficientă numai o atitudine negativă. Murise știa acest lucru el era o fire activă, creatoare, aceea un „nu” hotărât este urmat de o alegere lămurită. Și ce alege omul credinței? „Să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu”. Fără să îmbrace amplexarea deciziei lui Moise, se vor ivi și pentru noi destule ocazii ca să ne alipim de cei iubiți de Domnul și să acționăm în folosul lor. Cuvântul Sfânt ne învață și „plăcerile păcatului”, oricât ar fi de reale și de atrăgătoare, nu durează decât o clipă, în comparative cu viața din nesfârșita veșnicie. „Cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2.17). Prin renunțarea și alegerea făcută în acel moment de răscruce, Moise dobândește autoritatea necesară pentru a cere mai târziu poporului său să facă același lucru, în măsura lor. Evrei 11.26 dă perdea la o parte și dezvăluie taina care stătea la baza credinței lui Moise: a ales calea durerii și suferinței nu din dorința de a deveni ascet, ci pentru că „socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului”. Iar muzeul din Cairo și mormântul lui Tutankhamon dovedesc că aceste comori nu erau puțin lucru. Dar ceea ce, la figurat, era în legătură cu Hristos, prezenta o valoare fără seamăn pentru Moise: ocară lui Hristos era pentru el „o mai mare bogăție”.

Era, desigur, de dorit ca frații lui să-i admire abnegația și devotamentul pentru cauza lor. „El credea că frații lui vor pricepe că Dumnezeu prin mîna lui le va da izbăvirea; dar n-au priceput” (Fapte 7.25). Ce crudă dezamăgire pentru Moise, ce amară decepție! Ai săi nu l-au înțeles. Israelitul pe care l-a mustrat din pricină că-l nedreptăța pe unul din frații săi l-au respins. Iată, așadar, în ce adîncime l-au cufundat cu trei pași însemnați: „n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon”; „a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu”; „a socotit ocară lui Hristos a o mai mare bogăție decât comorile Egiptului”, adică renunțare, alegere, socotire!

De frica lui Faraon, Moise fuge în Madian. Se oprește lângă o fîntînă și începe să reflecteze asupra asprei soarte care îi fusese rezervată. Gînduri negre și frămîntă în mintea lui, dar nu se pierde și nu se lasă în voia lor. Observînd tratamentul aplicat fiicelor lui Reuel, Moise își neglijează propria suferință și vine în ajutor, păstrîndu-și astfel caracterul de eliberator și de servitor.

Cum au fost posibile toate acestea? „Avea ochi pironiți spre răsplătire” (Evrei 11.26). Privirile lui nu erau concentrate asupra celor petrecute pînă atunci nici spre ceea ce putea să i se îndeplinească în curînd. Nu se gîndea la avantajele pierdute, nici nu se lăsa copleșit de încercarea care venise peste el. Chiar la fîntîna lui Madian, în clipele cele mai grele, faptele sale dovedesc o inimă plină de pace și de credință. El privește mult mai departe, mult mai sus, pentru că drumul pe care se angajase avea să-l ducă la cîntarea plină de triumf de la Marea Roșie, la revelațiile de pe Sinai, la slava care urma să-i acopere fața, la părăsirea de pe muntele Pisga și, în sfîrșit, la glorioasa apariție de pe muntele Transfigurării.

Lucrurile au însă și o altă față. Mergînd la frații săi, Moise n-a întrebat pe Domnul. Momentul hotărît Dumnezeu nu sosise nici pentru popor, nici pentru el însuși. Buzuindu-se pe forțele sale, nu era scutit de frica de oameni. Dimpotrivă, „s-a uitat în toate părțile” (P.rod 2.12). Acum însă, în liniște, departe de zarva lumii, singur cu Dumnezeu, el va fi format ca păstor, cum au fost pregătiți înainte de el Iacov și Iosif, iar mai târziu David. Credința lui Moise era reală și profundă, dar el avea nevoie de școala lui Dumnezeu.

Viziunea la 80 de ani

„Se apropia vremea cînd trebuia să se îndeplinească făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam. Norodul a crescut și s-a înmulțit în Egipt” (Fapte 7.17). Anii formării caracterului lui Moise se scurseseră. Dumnezeu avea acum în mîna o unealtă corespunzătoare. Pustia a fost pentru Moise ceea ce a fost temnița pentru Iosif, ceea ce aveau să fie Cherit și Sarepta pentru Ilie sau Arabia pentru Pavel.

Dumnezeu îngăduie uneori să trecem prin situații deosebit de dificile. Sîntem pur și simplu scoși din lucrare și puși la o parte. Ce este de făcut atunci? Să ne pierdem cumpătul? Nicidecum, ci să răscumpărăm vremea, cercetînd mai adînc Cuvîntul Vieții, ca să ne saturăm sufletul cu bucatele grase și miezoase ale Domnului și să învățăm în școala suferinței ceea ce n-am putut învăța în mijlocul activității febrile care caracterizează timpul nostru. Procedînd altfel nu vom avea mare folos de pe urma încercărilor. Canalizîndu-le în direcția voită de Dumnezeu vom cîștiga și noi, crescînd în omul dinăuntru, iar Tatăl nostru va fi proslăvit, pentru că, formați prin greutățile vieții, vom sluji mai bine fraților noștri.

Dumnezeu, după ce l-a modelat pe Moise după placul voii Sale, Se descopere acum și-l cheamă în serviciul Său, pentru care l-a predestinat. Sînt în viață momente extraordinare, momente de răscruce, adesea unice, cînd inima noastră simte prezența lui Dumnezeu într-un mod aparte, cînd mîna Lui sfîntă ne atinge cu căldură deosebită și cînd îi auzim clar glasul Său duios. Această întîlnire cu Dumnezeu va determina mersul nostru pe pămînt și destinul nostru în veșnicie. Viața va fi roditoare sau steapă, după cum a fost atitudinea noastră, de ascultare sau de respingere a cuvintelor Sale.

Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Acum, vino, Eu te voi trimite” (Exod 3.10). Ceasul Domnului a sosit. Altădată voise s-o ia înainte, acum însă, deși aude apelul, totuși șovăie. Dumnezeu nu spune: „Du-te!”, ci „Vino!” Slujitorul nu este trimis singur, ci în intimitatea și compania Stăpînului său. Însă Moise nu este dispus să se conformeze. El ridică în fața lui Dumnezeu 4 obiecții: „Cine sînt eu?” (versetul 11), nu sînt capabil, nu sînt pregătit, nu știu cum să procedez ... Cîte scuze asemănătoare n-au rostit de-a lungul veacurilor buzele celor chemați de Dumnezeu? Cuvintele: „Eu voi fi cu tine” constituie un răspuns hotărît, care ar trebui să satisfacă pe orice slujitor ascultător. Un Ghedeon, un Ieremia, apostolii aflați la picioarele Domnului Hristos cel înviat, toți aceștia au auzit cuvintele de mai sus și au probat prin experiențe fericite și valoroase prezența nelipsită a Domnului alături de cel credincios.

Însă pentru Moise, această promisiune n-a fost suficientă. El găsește o nouă scuză: cînd fiii lui Israel mă vor întreba care e numele Domnului care mi s-a arătat, ce le voi spune? Dar Domnul îndurător și milostiv i Se descoperă slujitorului Său care obiectează mereu, prin cuvintele: „Eu sînt Cel ce sînt”. Da, Domnul este Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine, Cuvîntul care era la început cu Dumnezeu, Isus Hristos însuși, același ieri, azi și în veci.

Toate indicațiile îi sînt date lui Moise, însă el nu se dă bătut și adaugă: „Dar iată că ei nu mă vor crede” (Exod 4.1). Dumnezeu îi dă atunci trei semne menite să-i acrediteze misiunea: toiagul prefăcut în șarpe, pe care Moise îl putea apuca de coadă, pentru a ilustra puterea pe care Dumnezeu poate s-o atribuie slujitorului Său în fața puterii vrăjmașului; mîna umplută de lepră odată pusă în sîn și apoi curățită, ca dovadă că numai Dumnezeu poate vindeca pe leproși și pe păcătoși; apele Nilului, de o importanță vitală pentru egipteni, transformate în sînge, simbol al judecării care avea să atingă acest popor răzvrătit. Dar nici după toate aceste semne Moise nu se arată dispus de plecare. El spune: „Ah, Doamne! Eu nu sînt un om cu vorbirea ușoară ...” (Exod 4.10). Cînd a ieșit de la curtea lui Faraon, Moise era un om puternic în cuvinte,

Însă anii petrecuți în pustie nu i-au permis să se folosească de acest dar al elocvenței. Domnul îi răspunde: „Voi fi cu gura ta și te voi învăța ce trebuie să spui”.

Dar Moise obiectează încă odată, deși, ce-i drept, cu o voce mai slabă: „Ah, Doamne! Trimite pe cine vei vrea să trimiți” (versetul 13). Însă constrâns de mînia Domnului cedează și pornește să ceară permisiunea socrului său pentru a se întoarce în Egipt; se pregătește de călătorie. Se pare totuși că în Madian el întîrzie, încît Domnul este nevoit încă o dată să-l cheme la ordin: „Du-te, întoarce-te în Egipt!” (Exod 4.19).

Pe drum, Moise primește noi instrucțiuni. Rămînea, totuși, un obstacol secret, profund, un păcat poate neînsemnat, însă Dumnezeu nu poate admite nici un compromis în viața slujitorului său, mai ales acolo unde Cuvîntul Său fusese atît de clar rostit. Ca o concesie față de madianiți sau, probabil, față de Sefora, Moise nu și-a tăiat fiul împrejur. În praful și gălăgia produse de caravana sa, Moise cade grav bolnav și este pe punctul de a muri. Sefora înțelege degetul lui Dumnezeu și cedează, pentru a împlini ritualul tăierii împrejur care fusese neglijat pînă atunci. Restaurat sufletește și trupește, Moise merge în întîmpinarea lui Aaron pentru a îndeplini împreună lucrarea încredințată de Dumnezeu. După toate aparențele, Sefora se retrage la tatăl ei și se va alătura soțului la muntele lui Dumnezeu (Exod 18.5).

Ce s-ar fi ales cu Moise dacă n-ar fi ascultat în ziua supremă a vieții sale? Ar fi rămas în Madian ca un simplu păstor despre care nu s-ar mai fi auzit niciodată. Israelii ar fi continuat să sufere asuprirea egipteană, dacă nu și-ar fi căutat cumva o unealtă pentru eliberarea lor. Constrîns de minunatul apel divin, Moise a răspuns și, de-a lungul anilor, a făcut progrese însemnate în cunoașterea Celui ce i S-a escoperit ca Dumnezeu al harului în „rugul aprins” (Deuteronom 33.16).

clickbible.org